

jo altid om at være moderat, om at tage smaa Fremskridt, naar vi ikke kunne faa store osv., og han føjede til, at han kendte det alt sammen. Det glæder mig at høre, at den ærede Ordfører kender mit Standpunkt, men det glæder mig ikke alene at vide, at han ved Besked derom, men særlig, at han i de senere Aar saa godt følger de Raad, jeg har givet, om ikke at gøre Demonstrationer, ikke at lave Obstruktion, men at føre en jævn og rolig moderat Politik. Jeg kan kun glæde mig over at se, hvor meget det har virket og hjulpet paa det ærede Medlem. Nu er han jo selv paa sine gamle Dage bleven en rigtig god moderat Mand.

Hørdum: Det gør mig næsten ondt for den ærede Ordfører, der syntes at blive let om Hjertet ved at høre, at Københavns Kommune havde nægtet at give Understøttelse til „Boserups Minde“, at han nu har hørt, at det ikke er Tilfældet, men at Kommunen har givet 300 Kr. Det maa være paa et daarligt Sted, at den ærede Ordfører har søgt disse Oplysninger, da de saa hurtigt kunne dementeres og bevises at være fejle. Jeg har forlangt Ordet for at gøre en Bemærkning til en tidligere Udtalelse af den ærede Ordfører angaaende den samme Sag. Den ærede Ordfører udtalte, at Udvalget havde som sædvanlig konfereret med Justitsministeren om Sagen, men at Justitsministeren havde modsat sig den, og derfor havde de ingen Henvisning foreslaaet. Ja, det er jo almindelig Coutume, at Udvalget altid konfererer med de forskellige Ministre, og naar Ministeren saa ikke vil gaa ind paa at modtage en saadan Indstilling, saa staar jo Flertallet af Udvalget som Ministerens Beskytter og gør ikke nogen Indstilling. Det forekommer mig dog, at hvis Udvalget selv har en Følelse af, at det burde støtte en Sag, saa er det ikke altid rigtigt at staa som Beskytter for Ministeren og rette sig saaledes efter Ministerens Instruks. Jeg skal imidlertid ikke komme dybt ind derpaa, men jeg skal kun sige, at jeg synes dog at kunne uddrage af den ærede Ordførers Udtalelser, at Udvalget i Virkeligheden gerne havde gaaet med til at understøtte „Boserups Minde“, jeg fik den Opfattelse af den ærede Ordførers Udtalelser, at hele Byrden og hele Skylden maa lægges over paa Ministeren, og det er dette, jeg atter vil beklage.

Jeg kan ikke godt forstaa, at den ærede Minister har kunnet tage saa af-

visende paa denne Sag, jeg kan ikke godt forstaa det, og jeg beklager det i allerhøjeste Grad. Jeg beklager det paa de syges Vegne, og jeg kunde næsten fristes til at beklage det ogsaa paa Ministerens Vegne, der er i Virkeligheden ikke noget, der taler for at stille sig saaledes, som Ministeren har gjort, saa at man efter min Opfattelse ikke kan betragte det som andet end Uvillie lige over for Sagen. Hvis Ministeren havde stillet sig velvillig til Sagen, tror jeg ikke, at der var en eneste her i Tinget, der vilde have haft noget derimod, og selv om det kun var blevet 500 eller 300 Kr., hvilken Sum det end var blevet, vilde det have været en Opbyggelse for disse syge, der have andraget derom. Jeg synes, at det er Synd at afvise en Sag som denne, der kun har en saa ringe finansiell Betydning for Statskassen, men jeg vil dog ikke fastholde den Tanke, at det skulde være Følelseløshed hos Ministeren eller Uvillie mod de syge hos Ministeren. Men det maa vel være af Sparsommelighedshensyn, at den højtærede Minister tager dette Standpunkt. Ja, det kan være meget godt, og kan Ministeren gennemføre et saadant Sparsommelighedssystem hele Vejen, kan det maaske blive til noget. Men for dette ene Punkts Vedkommende, med Hensyn til de syges Andragende, at sige nej til dette for at blive fri for denne lille Udgift, det tror jeg ikke spiller nogen Rolle; hvis man var gaaet med dertil, vilde man have skabt megen Glæde og Opbyggelse for de syge. Jeg tror ikke, den højtærede Minister har haft Lejlighed til selv at komme i Berøring med disse Stakler, thi havde han det, tror jeg, han vilde have valgt et andet Standpunkt og virket for, at de havde faaet deres Andragende bevilget. Selv om Københavns Kommune ikke vilde have støttet det, fordi den har store Omkostninger ved dette Sanatorium, synes jeg, det er en mærkværdig Stilling ikke at ville hjælpe dem.

Det ser jo ud, som om den højtærede Minister har et godt Øje til Boserup Sanatorium. Jeg troede for øvrigt, at den højtærede Minister som saa mange andre kunde være glad og tilfreds med dette Sanatorium, hvor der er udrettet saa overordentlig meget godt. Men saa vidt jeg kan skønne, tror jeg ikke, at de Folk, der have været paa Boserup Sanatorium, oftere skulde henvende sig til Ministeren, thi der faa de vist ikke noget. Jeg beklager det, men derved er jo intet at gøre.